

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M. M.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 września 2015 r.,

z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 11 marca 2015 r., sygn. akt IV Ka 97/15,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt IV K 345/14,

p o s t a n o w i ł:

1. pozostawić kasację bez rozpoznania;

2. obciążyć skazanego M.M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 11 marca 2015 r., sygn. akt IV Ka 97/15, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt IV K 345/14, którym to wyrokiem M. M. skazany został za występki z art. 177 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby w wymiarze 2 lat.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego zarzucając w niej:

1. „rażącą obrazę przepisów postępowania tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art.

433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k., poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach zarzutów apelacji dotyczących błędu Sądu Rejonowego w Bydgoszczy w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść, polegającego na przyjęciu, iż oskarżony nie zachował wymaganej w zaistniałych warunkach ostrożności, a możliwość zaistnienia wypadku, mógł przewidzieć, w sytuacji kiedy oskarżony miał słuszne prawo przypuszczać, iż samochody zatrzymały się przed przejściem dla pieszych po to aby nie utrudniać pojazdowi uprzywilejowanemu przejazdu”;

2. „rażącą obrazę przepisów postępowania tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez pobieżne odniesienie się do zarzutów ujętych w uzasadnieniu apelacji dotyczących nieuwzględnienia przez Sąd I instancji dowodu z zeznań biegłego T. K., za które nie sposób uznać ogólnikowych sformułowań dotyczących roli biegłego w postępowaniu karnym. Jak również pobieżne odniesie się do zarzutu apelacyjnego dotyczącego uznania przez Sąd I instancji, że oskarżony nie zachował szczególnej ostrożności, której od niego wymagał art. 53 ust. 2 Prawa o Ruchu Drogowym (...), za które nie sposób uznać ogólnikowych i powtórzonych zwrotów „sąd *meriti* w sposób wyczerpujący wykazał”, jak również odesłania do rozważań Sądu I instancji uzupełnionego tezą o „Sąd Okręgowy jak Sąd I instancji nie ma wątpliwości”, gdyż konstruowanie tego rodzaju uzasadnienia odsyłającego na gruncie powołanych przepisów procedury karnej jest niedopuszczalne, ponieważ nie tylko nie pozwala ono skarżącemu na poznanie treści i toku rozumowania przeprowadzonego przez Sąd odwoławczy, ale nawet nie pozwala wykluczyć, że zarzut dotyczący niezachowania należytej ostrożności pozostał poza zakresem rozważań Sądu Okręgowego, co mogło mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a tym samym uzasadnia zarzut, że kontrola odwoławcza nie sprostała wymogom rzetelności, i doszło do przeniesienia do wyroku Sądu odwoławczego uchybień zawartych w zaskarżonym wyroku Sądu I instancji”.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o „uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania”.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy wniósł o pozostawienie jej bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja, co trafnie zauważył oskarżyciel publiczny w pisemnej na nią odpowiedzi, jest niedopuszczalna z mocy ustawy, w związku z czym należało pozostawić ją bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) lub przez jeden z podmiotów wskazanych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.).

W niniejszej sprawie prawomocnie wymierzono skazanemu M. M. za czyn z art. 177 § 2 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat tytułem próby. Ponieważ w kasacji sporządzonej i podpisanej przez obrońcę skazanego nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. sąd odwoławczy powinien odmówić jej przyjęcia. Skoro tego nie uczyniono przy badaniu warunków formalnych dopuszczalności kasacji konieczne stało się orzeczenie przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepisy art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Z tych względów, postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie skazanego M. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego (art. 518 k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.).